

Најана Ковачевић

АРТ

Имамо све што нам треба – леш, убицу и полицију. Несрећа је само у томе што они још нису у неопходној кореспонденцији, већ, напротив, у дубокој несагласности. Као и свака материја приче без приче.

Али

по бескрајној зеленој падини хода девојка. Висока, витка и плава. Из било ког угла посматрано, цео приказ је до те мере идиличан да ... смета. Девојка шири руке, окреће се око себе, пева и спаја се са пејзажом у савршеној хармонији. Одједном! Врисак, дуг и хистеричан. Паралисана (али жива) она зури у нагу фигуру младога мушкарца који лежи пред њом међу жутим маслацима и очито врло мртав не намерава ништа више до да остане у освојеном положају. Ужаснута види да је наги мушкарац изразито леп, да нема видљивог недостатка и да дигнутих руку и лако забачене главе, складно опружених ногу, пружа у ливадском раму ретко виђену слику. Готово пријатну (сетимо се Агате). Ипак, девојка и даље вришти и наставља да трчи ка селу (не путем којим је дошла) и недуго, ево је где улеће избезумљена у прву фарму, велику, солидну и пуну. Гомила укућана једва се сналази у њеним крицима. И сада се деле. Једни уносе онесвешћену девојку, други јуре ка зеленим ливадама, трећи телефонирају полицији.

Прескочимо извесно време (ако можемо) и погледајмо ко то стиже уз завијајуће сирене и црвено трепћућим светлом. Наравно, то је Он. Мистер Смит, шеф полиције са нешто мало наоружане пратње. Из било ког угла гледамо, Он је изразит. Високо чело, дубоки залисци, кукаст (при врху) нос и ситно укопане очи које свакога виде једном мишљу „А да ниси ти тај?”. Сув и кочоперан, савијене главе и пратећих рамена, прилази прозору и гле! Ту има и живих. Двојица фармерових синова, голобради дечаци великих очију и разбарушене косе, наравно.

- Шта радите ви овде? – пита Смит оштро.
- Гледамо – кажу фармерови синови.
- Шта гледате, бандо једна – наставља Смит.
- Леш.

– А, леш. Па није он за гледање, идиоти. Марш кући.

Мистер Смит професионално обилази око призора сужавајући круг и оншалантно машући екипи почиње велики увиђај.

У међувремену

заносна плавуша отвара очи и види заљубљени поглед ватреног старијег сина фармера. Она се осмехује и каже му

– Валери.

– Џон – одговара он шапатам и диже је, тренутак, и они у међувремену постају једна душа. Да. Усред злочина се, невероватно, рађа романтична љубав. Такав је живот, зар не? Нико га не разуме и нико му ништа не може. Зато оставимо дирљиву слику, тј. прескочимо време (опет) за неко време и пратимо заљубљени и самим тим загрљени пар у шетњи кроз густу и мирисну шуму, на обронку зелене ливаде.

Е, шума је заиста лирска, било из ког угла је гледали. Готово прозрочно мрачна, опојног (чудног) мириса и врло тиха. Између пољубаца (треба ли рећи страсних) Валери врисну. То није био онај врисак али ипак довољно продоран да се Џон укочи и окрене.

– О, Боже – само рече.

Неколико корака пред њима, привезан за дрво, стајао је наги мистер Смит, још не верујући самоме себи. Дебели фармерски конопац му се вијугаво обавијао од ногу до врха главе као повој новорођенчета. Призор је био озбиљан, како и приличи главном јунаку. Чиста нага метафора, нажалост мртва. Иако брзо обавештена, полиција је стигла тек пред ноћ. Разлог је био непознат, сем ако то нису била двојица тек приспелих инспектора из Врховне Обавештајне Службе. На светлости рефлектора, они приђоше опрезно, као у случајној шетњи, и својим изгледом неодољиво су подсећали на славни пар Ш. Х. и др В. Чак и њихова оншалантна одећа је нагонила посматраче да очекују брзо, ако не и тренутно разрешење мистерије. Додаћемо да се загонетка још више закомпликовала констатацијом Ш. Х. која је, преносимо верно, гласила

– Интересантно!

Морамо да оставимо и овај интересантан призор и идемо временом даље. У ствари, не даље већ натраг, у стамену фармерску кућу. Улазимо у нешто што збуњује, да не кажемо плаши. Породица је у тоталној пометњи. Сви јуре готово безглаво, сударајући се и испуштајући ствари и крикове, не чујући се. Џон махнита јурећи из одаје у одају. Ако одстранимо какофонично, он управо воли Изгубљену

– Где је? Где је она, питам ја вас. Валери, љубави. Са ким си сада. Да ли ме волиш. Чујеш ме шта те питам. Љубави моја. У „Црвеној ружи“? Чекаш ме тамо, Валери. Долазим. Долазим, љубави моја – и излеће вођен телепатским каналом, мада у форми стандардних кола, јури „Црвеној ружи“ где га чека читав дан нестала Валери. Његов одлазак смирује махнитанье. Светла се пале, сто распрема, кад домаћица упита

– А где је тата?

Стварно, где је стари Домаћин, крупни, мргодни и ћутљиви отац. Нико га није видео од јутра (!) кад је кренуо у свој омиљени купушњак. Читав дан га нико није ни чуо ни видео! Шта је то, забога? Шта је иза тога?

Утихнути од једном, они тек сада чуше бесно лајање пса, удаљено али застрашујуће. После тренутка укочености, сви као луди, са батеријама и свећама појурише ниже куће ...

Призор је био заиста несхватљив. Усред гомиле засађеног и донекле извађеног купуса, окружен њиме као рамом, седео је достојанствени фармер, подупрт и ослоњен, као у столицу за љуљање, мртав и наг, спокојан и без речи посматрајући ужас, хаос и све оно што иде у сличним приликама.

Полиција уопште није стигла, јер на добијену вест Ш. Х. рече још једном „Интересантно!“ и заједно са др В. одмагли у Главни Штаб ради прикупљања података из картотеке.

Колико је протекло времена од последњег призора? Можда два дана а ипак трећег дана, сунчаног и свечаног, пред кућом се заустављају кола са лончићима привезаним у низу. Из њих излазе озарени и срећни Џон и Валери и улазе у мрачни хол.

– Мама – виче Џон – ми смо се венчали.

Једно по једно, излазе слеђени мајка, тетка, два брата и најмлађа, сестра. Гледају се и свако ћути своје.

– Гладни смо – каже Џон. Где је вечера (не пита где је тата).

Без речи, домаћица креће у кухињу и Валери љупко с њом.

Најзад. Имамо вечеру. Заљубљени Џон седи у врху великог дрвеног стола. Валери му је са десне а мајка са леве стране. Остали су на својим местима, бар се тако чини. Дирљивост породичног призора буди Валери и она меким, топлим гласом каже

– Дивни сте. Обожавам вас. Тако лепо, пристојни и тужни. Ова соба, постављени сто, храна, свећњак и ваша тела, ваша лица у полутами себе. Рембрант! Ванредно. Једини недостатак, ако смем отворено да кажем, јесте одећа. Није природна и естетска, спутава вас и крије. Зато ћу је смакнути док будете одлазили. Доза је велика и довољна за све. Заспаћете заувек и постаћете најлепша скулптура од свих које сам направила. А видели сте их. И ја ћу бити са вама. Узела сам половину да довршим рад. Ах. Бићемо наги, узбудљиви и лепо. Држаћу за руку мога Џона. Никада нешто тако величанствено није створено. Не на земљи.

Нико јој није одговорио јер су већ постали уметничко дело.